

Hervay Gizella temetése

FEUILLETON - LXI. évfolyam, 11. szám, 2017. március 17.

Gáll Ernő csak másnap reggel érkezik haza Bukarestből, és a reptérről egyenesen a szerkesztőségbe viteti magát. Amikor belép a szobájába, észreveszi a kartondobozt, megnézi közelebbről, és teljesen paffá lesz. Nem ért semmit, megijed. Behívja a mindenest, kikérdezi, idegesen toporog. Telefonálni nem mer, a dobozhoz hozzányúlni nem mer, a szobából kimenni nem mer. Kiles a dohányszagú függöny mögül, szemerkél a hideg őszi eső. Később behívja Szilágyi Júliát, volt feleségét, aki jóban volt Hervayval. Mit csináljunk? A helyzet valóságos voltát mérhetetlen döbbenetük hitelesíti. Át kellene csempészni az *Utunk* szerkesztőségébe, mégiscsak ők az Írószövetség Lapja, mondja Gáll Ernő. Szilágyi Júlia azt feleli, nem lehet ide-oda dobálni, tavaly halt meg, és még mindig nincs eltemetve. Ha már egész életében folyton lepasszolták, legalább most ne tologassuk.

Gáll Ernő még aznap együtt ebédel néhány pártposztot betöltő íróval, és hosszas egyeztetés után kérvényt intéznek a városi pártbizottság kulturális osztályához, továbbá a bukaresti Írószövetséghez, hogy Hervay hamvait volt férje, Szilágyi Domokos mellé temethessék a Házsongárdi temetőbe.